

Şahsa dayalı sistemler, Risale-i Nur'la bağdaşmaz

Risale-i Nur mesleğinde kuvvet şahıs değil, şahs-ı manevidir. Yani, bütün cemaat fertlerinin oluşturduğu güç. Dolayısıyla Risale-i Nur cemaatinde lider yoktur. İşleri istişare kurulları yürütür. Meşveret ve seçimle belirlenen üyeler, heyetler, yönetim kurulları; meşveretin (şahs-ı mânevînin) aldığı kararları uygular. Yöneticiler ise; sadece bir trafik memuru gibi organizasyon ve düzeni sağlarlar.

Dolayısıyla Nur cemaatinde üyelerin vazife ve mesuliyetlerinin sınırı belirsizdir. Ağabeylerinden veya herhangi birisinden emir almazlar. Herkes kapasitesine göre; gönüllü hizmet eder veya istihdam edilir. Üyelik gönüller üzerine tesis ettiğinden her meselede biri birine yardımcı, destekçi olur; meselelere birlikte çareler ararlar.

Risale-i Nur mesleğinin birinci maddelerinden olan istişareye önem veren Nur Talebeleri, kararlarını meşverete ve parmak hesabıyla çoğunluğa göre alırlar. Zira, meşveret bir emirdir, mü'minlerin vazifeleri sonuç almak değil, emri ilâhiyi yerine getirmektir. Kimi zaman meşverette de -Uhud'da olduğu gibi- isabetli kararlar alınmayabilir. Bireyin görevi, meşverete göre hareket etmesidir. Meşveret isabet ederse iki, etmezse bir sevap alır.

Ayrıca, bu tarz yapılanmadaki cemaati kontrol etmek, yönlendirmek zordur. Zira, sadâkat ve bağlılık şeyhe, lidere veya

hocaya deęildir.

“Y” şeklindeki cemaat yapılanmasında ise; önder, lider, şeyh, hoca, ağabey ile iletişimi sağlayan iki-üç-beşer kişilik üyeden müteşekkil alt gruplar, heyetler var. Yukarıdan aldıkları emir veya direktifleri diğer gruplara iletirler. Onlar da üyelere yansıtırlar. Bu tarzda, modern bir tarikat yapılanma Risale-i Nur meslek ve meşrebine aykırıdır.

Bu tarz bir yapılanmanın mahzurları ortadadır. Şeyh, hoca, lidere dayalı yönetim modelinde, kâinat imamından düz müride kadar inen hiyerarşik sıralama önemlidir. Emirler yukarıdan verilir. Aşağıya doğru iner. Bir takım devletler, istihbarat örgütleri için hiyerarşinin sadece tepesini kontrol altında tutmak yeterlidir. Mürit veya cemaat mensuplarının “şeyhe, hocaya” sadâkatle bağlı olmaları işi fevkalâde kolaylaştırır.

Meselâ, 12 Eylül 1980 darbesinin desteklenmesinde ve onun ürünü anayasanın tasdikinde, 28 Şubat 1997 darbesinde, gayr-i demokratik, diktatör ve ateist partilerin desteklenmesinde, iktidara taşınmasında açıkça görüldü. Bir takım hocalar ve şeyhler ya korkutulmuş veya satın alınmış; mensuplarının desteği ve oyu onlara akmıştır.